

VIII

Дрімають села. Ясно ще
осіннє сонце сяє,
та холодом осіннім вже
в повітрі потягає.

Темно-зеленії садки
дрімають вже без плоду
і тихо гріються хатки,
і верби гнуться в воду.

Сонливо річечка пливе,
згачена коноплями,
а всі плоти, зарінки всі
обставлені горстками.

Мов вежі й башти добрії,
стоги та обороги
стоять і стережуть село
від голоду й тривоги.

Дрімливо в поле йде орач –
Ще ж верем'я не скорє –
І звільна під озимину
пухкую землю оре.

Корови ситі на стерні
лежать і ремигають,
а пастухи бульби печуть,
коло вогню гуляють.

Ще ліс не стогне тим важким,
осіннім, довгим тоном,
і ще стрілою ластівка
звиваєсь над загоном.

Тиша, спокій, мов розлилось
дрімоти сонне море, –
здається, задрімало десь
у нетрях люте горе.

О, не будіть його, хмарки,
дощем холодним живо;
і ти, осінній вітре, спи,
не рвися так гнівливо!

Нехай той люд потомлений
хоч трохи підпочине,
нехай та згорблена спина
ярмо важкеє скине!

Хай він, що був волом весь рік,
робив, немов машина,
почує в собі дух живий,
пізна, що й він – людина.

І хай, мов перла, в ум його
западе на свободі
хоч часть тої поезії,
що розлилась в природі!